

SAMOROST

ČASOPIS LESNICKÝCH ŠKOL V PÍSKU

číslo 2 / rok 2019 / ročník 40

NÁPADY MI FAKT UŽ DLOUHO DOCHÁZEJÍ...

Tak snad takhle. Pro toto číslo jsem se inspiroval nejen zabraněnými exkurzemi tříd, ale i zájezdy mých kolegů a výjimečně i mou cestou do Itálie.

Proto se můžete v tomto čísle dočíst o Albánii, Dánsku, Švédsku, Vietnamu, Itálii a prohlédnout skvělé fotky doktora Slaby z Bolívie jako zálohu na povídání a obrázky z Chile, kam se chystá v únoru.

Výtvarná kreativita žáků asi na podzim poklesla. Výjimku tvoří Zuzana Veselá, která dodala dokumentární fotky z volejbalu, (čtete uvnitř listu) a Lucka Marunová, už tradičně autorka školní novoročenky.

Letošní školní rok byl bohatý příchody šikovných hudebníků do prvního ročníku.

Určitě se postupně zapojí do hudebních aktivit školy, což v Samorostu bohužel neuslyšíte, maximálně uvidíte na fotkách. Nebo snad na školním fejsku?

Přejme si všichni navzájem krásné a klidné vánoční svátky a skvělý rok 2020, plný úspěchů!

-moon-

ŠKOLNÍ EXKURZE III. A DO DÁNSKA A ŠVÉDSKA 20. 6. - 27. 6. 2019

V podvečerních hodinách horkého června jsme my, v té době ještě třída 3. A, odjeli na odbornou exkurzi do nepříliš vzdálené, ale přesto cizorodé Skandinávie. V rámci zájezdu Hřejivý sever od Scandia-Czech Tour jsme měli prozkoumat taje Švédska a Dánska, což se nakonec přece jen splnilo, byť s menšími rozepřemi s vedoucími cestovní agentury.

V noci jsme překonali hranice Německa a přes toto území projeli dlouhou a poněkud nepříjemnou cestu, avšak brzy ráno jsme dojeli do přístavního města Rostock. Odtud nás trajekt dostal až na území Dánska, konkrétně do malé přímořské vísy jménem Gedser. Tímto naše dobývání Severu mohlo začít. Hned první den jsme totiž strávili v srdci Dánska, a sice v Kodani. Netřeba dodávat, jak okouzující toto velkoměsto bylo a jak zvláštní bylo sledovat hordy lidí, kteří pravděpodobně nevěděli nic o pojmech jako „Sněžka“ či snad „Vltava“. Nepochybuji, že i někteří ostatní si připadali jako na nějakém lhostejném území stovky kilometrů od domova, zcela cizím a neznámém. Přesto slavná místa Kodaně, jako královský palác, přístav Nyhavn, socha Malé mořské víly a mnoho dalších, dokázala tyto nepříjemné pocity utlumit.

Ve večerních hodinách jsme přešli záliv Öresund a ocitli se tak na území Švédska. Po dalších několika hodinách cesty jsme přece jen dojeli na ubytovnu v zapadlé víscce Bottnaryd. Netřeba dodávat, že z nepřilíš valného stavu ubytovny jsme byli všichni poněkud rozčarování...

Následujícího dne začaly všechny naše exkurze po Švédsku. První den jsme navštívili městečko Gränna u jezera Vättern, kde jsme navštívili výrobu cukrových špalků Polkagrís. Následně jsme se dostali na ostrov Visingsö a po krátké procházce po ostrově jsme odjeli zpět do Bottnarydu.

Další den nás čekalo město Göteborg, druhé největší město Švédska. V Göteborgu jsme strávili den na skalisku Saltholmen, poté jsme navštívili muzeum a továrnu automobilky Volvo a zbytek dne jsme si užívali v zajímavém Universu a zábavním parku Lisebergu.

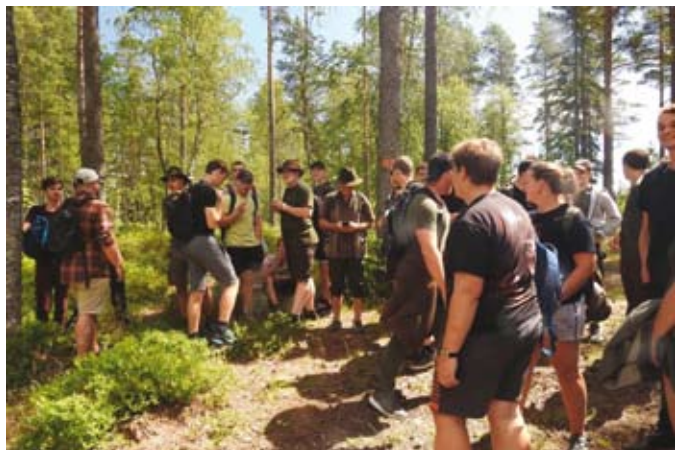
Následující den byl zdaleka nejnáročnější – čekal nás Stockholm. Dlouhotrvající cesta byla přece jen zdolána a nás přivítala jedna ze severských metropolí. Bylo by skutečně na dlouho vyjmenovat, co všechno jsme navštívili a co všechno jsme viděli, proto lze jen říci, že toto město vážně stojí za návštěvu už

jen kvůli jeho kráse, která náramně připomíná Staré Město Prahy.

Předposlední den se nesl v duchu lesnictví. Dopoledne jsme strávili v továrně a muzeu společnosti Husqvarna, kde jsme se seznámili s robotickou produkcí nejrůznějších součástí motorových pil a jiného náčiní, až po zjištění, že tato společnost kdysi vyráběla i automobily, domácí spotřebiče a zbraně. Poté jsme zamířili do muzea zápalek SafetyMatch, v němž jsme se seznámili s jejich historií a výrobou, a odpoledne jsme vyrazili na rozsáhlá rašelinště Dumme Mosse, kde lze spatřit běžně rostoucí rostliny, jež jsou u nás velmi vzácné a chráněné.

Poslední den byl odjezd domů. Cestou zpět jsme navštívili velmi oblíbené losí safari Smålandet, kde jsme v napodobeninách vlaků jezdili mezi živými losy a měli jedinečnou možnost si je dokonce pohladit a přilákat na lipové větve – jejich pochoutku. Vzápětí jsme jeli dál směrem dolů, připruli zpět do Dánska okolo hradu Kronborg, načež jsme přešli Dánskem a odpluli do Rostocku. Opětovná velmi nepohodlná cesta pokračovala, ale tentokrát už naposledy. Ráno jsme dojeli zpět do České republiky.

Tomáš Jicha

PRVNÍ LESNICKÉ PRAKTICKÉ MATURITY

S DIGITÁLNÍ PŘÍCHUTÍ

Od podzimu 2018 pracují studenti dvou tříd maturitního ročníku lesnické školy v Písku se Seiwinem – nejpoužívanějším softwarem pro řízení lesního hospodářství v Česku. Česká rodinná IT-firma Ha-Soft jej poskytuje středním i vysokým školám oboru lesnictví zdarma pro účely odborného praktického vzdělávání. S tím se pojí i modernizace tradičního studijního oboru lesnictví: mobilní aplikace, tablety, počítače a chytré telefony, třeba i ve spojení s drony dnes patří do terénní výuky v lese. Do budoucna tak stovky žáků a studujících získají cenné odborné dovednosti, které si přímo v praxi vyzkouší na reálných příkladech.

Komplexní lesnický a ekonomický informační systém Seiwin umožňuje jako jediný v ČR řídit jak výrobu, tak ekonomiku hospodaření v lesích – v současnosti je využíván v 93 % českých lesů. Píseční lesáci si tak osvojí nejmodernější a nejpoužívanější technologii na trhu, kterou skutečně každodenně využijí ve svém povolání.

Program sám o sobě by byl nanic bez „železa“. O tom ví nejméně správce ICT lesnické školy Pavel Cais ml.: *Pro bezproblémový provoz mobilních aplikací softwaru škola zakoupila tablety. Díky GPS a mobilní aplikaci Seiwinu je zařízení schopno určit polohu uživatele v lesnické mapě a zobrazovat další informace o porostu. Komfort zaručuje dostatečné množství zařízení (32 ks pro studenty a 2 ks pro*

vyučující) a velkokapacitní baterie.

Právě studenti Vyšší odborné školy lesnické a Střední lesnické školy Bedřicha Schwarzenberga v Písku jsou vůbec prvními středoškoláky v Česku, kteří mohli Seiwin využít při praktických maturitách. 16. května 2019 byl ten den D, kdy na Školní polesí Hůrky vyrazila první skupina maturantů. Každý se mohl rozhodnout, zda se vybaví tabletem nebo dá přednost tradičním papírům. A téměř všichni se rozhodli pro tablety, papíry pro jistotu s sebou. To svědčí o tom, že si žáci za poměrně krátkou dobu práci se softwarem celkem osvojili. A první dojmy maturujících žáků?

Matyáš Novák: *U praktických maturit jsem velice ocenil určení polohy pomocí GPS, kdy jsem v rozpracovaném obnovovaném porostu snadno určil jeho hranice. Dále jsem také tablet využil při určení plochy holiny.*

Tomáš Hájek: *Software v tabletu mi ušetřil čas při určování obvodu plochy potřebné k oplocení. Využil jsem ho i při vyhledávání základních taxačních údajů řešeného porostu.*

Aneta Hroncová: *Tablet jsem si vybrala hlavně kvůli možnosti využití GPS. Tím mám jistotu, že najdu správný porost a mnohem lépe se orientuji v mapě. Další výhodou tabletu je nahraná celá hospodářská kniha. Nemusím v ní listovat, ale jen naklikám číslo porostu. Když mám tablet, nepotřebuji ani*

pásmo např. pro měření velikosti ploch k zalesnění. Nemusím po pasece běhat. Díky funkcím změřím velikost holiny z jednoho místa. Při použití tabletu se zkrátí měření potřebné ke všem výpočtům.

Jak vůbec výuka se Seiwinem probíhá, přiblížil František Čapek, jeden ze dvou učitelů, kteří letošní maturanty s prací se softwarem seznamovali: *Samotnou výuku máme rozdělenou do dvou bloků.*

První blok je základní seznámení s programem. Pracujeme s klasickou i digitální hospodářskou knihou. Totéž platí i pro práci s mapou. Žáci většinou oceňují možnost zakreslování do map, jejich vrstvení a možnost používat filtry. Druhý blok už vyžaduje zadávání informací do programu. Žáci například v programu vykážou zaměstnanci těžbu, množství, sortiment a pracovníkovi, který práci provedl, pomocí programu vystaví i odvozní lístek. Pak musí vzniklou holinu zalesnit, vypočítat množství sazenic

a náklady na sadební materiál, samozřejmě vše s pomocí Seiwinu. V tomto bloku si žáci uvědomí provázanost prací v lesnictví, kdy provedení jedné operace má za následek plánování dalších operací.

Těžiště výuky s lesnickým softwarem je v předmětu práce s počítačem. V budoucnu ale bude nezbytné provést úpravu školního vzdělávacího programu a zahrnout práci se Seiwinem i do dalších odborných předmětů. Například v ekonomice vystavování výrobně mzdových lístků, v těžbě již zmíněný pohyb hmoty, v ochraně lesa evidence kůrovcových stromů, umístění lapačů. Ideálním předmětem pro využití Seiwinu je hospodářská úprava lesů.

Díky práci s moderním softwarem nabízí škola žákům opět o něco atraktivnější a kvalitnější studium. Rozvinutím moderních forem vzdělávání se zcela jistě zvýší šance absolventů na pracovní uplatnění v oboru.

PhDr. Libor Šimůnek, Marie Sojková

ČESKÝ LESÁK VE VIETNAMU

Přibližně 15 let kamarádím s Vietnamcem, který žije v ČR. Je to velice slušný člověk. On mě přemlouval již před 10 lety, abych s ním jel navštívit Vietnam. Pro časovou zaneprázdněnost a samozřejmě pracovní vytížení jsem se vymlouval, a nebyl jsem schopen se domluvit. Letošního roku, se ale naskytla příležitost, se do Vietnamu podívat.

Již dávno jsem vystřízlivěl z turistické cestovní

naivity, navštívit zemi mimo Evropu. Vietnam je socialistickou republikou, se vším všudy. Nejprve to obnášelo zajistit pobytové povolení na konzulátu v Praze. K mému překvapení o povolení jsem požádal elektronicky a během 14 dní jsem obdržel pobytové vízum, které mi bylo vydáno v Praze na letišti společně s letenkou. To byl ovšem pouze jeden ze základních předpokladů.

Dalším oříškem bylo sestavení programu. Trvalo nám zhruba dva měsíce, než jsme program sestavili a učesali. Museli jsme respektovat obrovské cestovní vzdálenosti (Vietnam má na svoji délku území, bezmála 2 000 km) a nachází se zde velké množství zajímavostí a lokalit zařazených do programu UNESCO. Celý Vietnam opravdu nelze procestovat za 16 dní i s dlouhou leteckou cestou. Vybrali jsme proto jen to nejatraktivnější. Navíc jsme byli ohromně závislí na počasí, protože jsme se pohybovali od 3 000 m n. m., až po hladinu moře. Ale nakonec se vše podařilo a koncem března letošního roku jsme vyrazili (28. 3. - 12. 4. 2019).

Zvolili jsme leteckou linku SAE a musím ji jednoznačně doporučit. Let trval cca 6 hodin do Dubaje, kde bylo mezipřistání 4 hodiny a pak jsme pokračovali cca dalších 6 hodin letu do vietnamské Hanoje.

Následný den jsme absolvovali prohlídku hlavního města v doprovodu vietnamského klučiny jménem Lin, který studoval v Praze a vrátil se zpět do Vietnamu. Navštívili jsme historickou část města, palác panovníků, Ho Či Minovo náměstí, Národní knihovnu, věznici aj.

V noci jsme se přesunuli vlakem do oblasti Lao Čai. Jeli jsme lůžkovým vlakem, kterým loni cestoval americký prezident Trump, při návštěvě Vietnamu. Cestování opět na špičkové úrovni. Druhý den jsme „vystoupali“ (lanovkou) na nejvyšší horu Vietnamu (3 145 m. n. m.).

Naše cesta pak vedla do údolí Lao Čai, které celé vlastní jedna rodina. Na uměle zavlažovaných terasách pěstují, co jiného, než rýži. Fascinující příroda s citlivým zásahem člověka byla pro nás Evropany až deprimující.

Jedním z největších zážitků byl přesun do oblasti Hai Fon a konkrétně do zátoky Halong Bay. Zde se nachází krasové území, uznané světové dědictví UNESCO, kde jednotlivé ostrovy vystupují z mořského dna se spoustou jeskyní a zátok. Něco

pro našince neuvěřitelného. Výlet se uskutečnil na lodi s plnou penzí, kdy k obědu bylo servírováno např. 6 chodů jídla, absolvovali jsme v rámci doprovodného programu mimo jiné např. kurz vaření, rybolov aj.

Poté jsme se letecky přesunuli do středu Vietnamu (cca 1 000 km) do oblasti Delong, konkrétně do města Hoi An. To leží přímo na pobřeží jihočínského moře. Dopřáli jsme si dva dny odpočinku, vyplněné koupáním ve velmi čisté vodě, opalováním a večery strávenými ve městě označovaném „Las Vegas“ Vietnamu.

Opět jsme se přesunuli „koušek“ letecky (dalších cca 1000 km) na jih Vietnamu do delty řeky Mekongu k městu Saigon, kterému žádný Vietnamec neřekne jinak, než město Ho Či Min. Ubytovali jsme se 100 km jižně v oblasti Thao An. Skromný hotýlek ležel uprostřed pralesa. Ze silnice by nikoho z nás nenapadlo, že je oblast, tak silně obydlena. Uprostřed tropického lesa byl všude k dispozici internet a navíc zcela zdarma. Tropický les byl pro většinu z nás, kteří jsme nestudovali tropické lesnictví chvílemi hodinami španělštiny. Základní rostliny jsme určitě poznali, bambus, ananas, chlebovník, banánovník a kokosové palmy, ale to bylo zhruba všechno. Ještě, že jsme měli chytré telefony a pomocí aplikací jsme měli dokonalý překlad do češtiny.

Poslední den jsme se vrátili zpět do Saigonu a

odtud jsme stejnou cestou letěli domů. Doma nás čekalo několik překvapení. Při odletu byla teplota v Saigonu asi 28°C a vzdušná vlhkost přes 80% a v Praze pouhé 3°C. Další byly ceny zboží, kdy jsme se nepohybovali ve stotisících a milionech, kdy 1000 vietnamských dongů (VND) je naše 1,- Kč) a další a další.

Celkové hodnocení zájezdu z naší strany je následující. Příroda, lidé a architektura, historie, stravování vynikající. Všude je cítit pokora a kázeň.

Všude jsou vyvěšeny státní vlajky (na co jsme již dávno zapomněli), lidé žijí velice skromně, pracují, jako Vietnamci u nás, 10 až 12 hodin denně a to i v sobotu a neděli. Jejich plat je přibližně 6 - 8 tisíc Kč na náš přepočít, kdy ceny zboží a služeb odpovídají našim cenám.

To už máme za sebou, ale všem, kteří mají opravdový zájem o přírodu a historii, vřele návštěvu doporučuji. Zdravím Vietnamskou socialistickou republiku.

KB

HUBERTSKÁ

Je večer 9. listopadu 2019. Večer, který je velmi neobyčejný. Neobyčejným je obzvláště pro třídu IV. A lesnické školy v Písku. Koná se totiž Hubertská neboli maturitní ples této třídy.

Při vstupu do budovy Kulturního domu se vyjímá vystavená tombola. Všude okolo je spousta lidí – rodiče, kamarádi, známí. Občas narazíte na jednoho z maturantů. Ve vzduchu je cítit nervozita a možná trochu strach. Jedni se usmívají, druzí ustrašeně koukají. Většina z nich běží uvítat své hosty, všude okolo vidíme mnoho objetí, občas pusy a slyším spoustu hezkých slov. Kluci mají slavnostní lesnické uniformy, dívky dlouhé společenské šaty, hezký make-up a krásné účesy.

Sál je lesnický vyzdobený, na stole leží seznamy sponzorů a programy. Programy, podle kterých právě teď začíná slavnostní nástup na šerpování. Hosté pozorně sledují maturanty uprostřed sálu, křičí, tleskají, fotí a házejí drobné.

Třídní učitel a ředitel školy všechny šerpují. Vše je fotografováno a natáčeno. Následuje volná zábava, skvělá kapela zajišťuje perfektní hudební doprovod. Neustále je vše dokumentováno, lidé se fotí ve fotokoutku, tančí a baví se.

Během večera probíhá promítání maturitního videa, vyhlášení tomboly a jeho sladká tečka – půlnoční překvapení. Při něm se většina třídy převlékne do ochranných obleků na těžbu a tančí na tři písně, poté se k nim přidá celý sál.

Celý večer vyhodnocuji jako velmi povedený.

Jaroslava Drozdová, 4. A

UŽ I JÁ JSEM ŠERPOVÁN

Náš maturitní ples se konal 26. října 2019. S týdním předstihem před Sv. Hubertem a klasickým datem. Důvodem bylo to, že každá třída měla ples zvlášť, a 4. A si ponechala původní termín.

Celý týden před akcí vrcholily přípravy, navázely se poslední kusy tomboly, které se v zápětí evidovaly a číslovaly. Návčivky nástupu už pomalu vypadaly k světu a ne tak chaoticky. Tréma se u nás neobjevovala až do sobotního rána. V brzkých hodinách jsme se shromáždili před intrem a začali vynášet připravenou tombolu do aut, která byla převážena na nábřeží k píseckému kulturnímu domu.

Zde se o ni postarala další parta. Nanosila jí do salonku a poskládala ji tak, aby se v ní dobře a rychle

orientovala. Následně jsme se vrhli do zdobení sálu. Výzdobu tvořily větvíčky chvojí, svázané k sobě a rozvěšené po sále. Stoly krášlily dřevěné ozdobné koláče a koláče s čísly. K dokonalosti byl sál uveden ve 12 hodin. Začalo nám to nervy drásající čekání.

Odpoledne jsme většinu trávili tím, že se přišivaly upadlé knoflíky k uniformám a leštily se boty. Okolo páté byl sraz na místě činu. Donosilo se občerstvení pro nás do zákulisí, zvukaři ozvučili sál a poslední nácvik nástupu se nám zdál dosti tragický. Dost z nás mělo nervy na pochodu.

V sedm se sál začal plnit příbuznými. Během mrknutí oka tu byla osmá hodina a naše chvíle. Shromáždili jsme se v předsáli. Seřadili jsme se tak, jak jsme byli naučení, do dvou zástupů. Naše obličejové chytaly různé odstíny mrtvolně bledé a držení těla jsme se podobali ratlíkům. Naštěstí tam byla koordinátorka, která nás rázně pobídla k pohybu na sál. Celé předtančení proběhlo bez větších obtíží a na jednu jsme tam stáli a koukali jsme se na sebe vyjeveně. Popravdě nemohl jsem uvěřit, že celé ty 4 roky tak rychle utekly. Pomalu se rozezněla první jména spolužáků a jejich písničky rozezněly sál. Projektor na podiu vyjevil jeho fotky a nás zasypala první salva vrhaných drobků. No kéž by drobků, sem tam letěla deseti a padesáti koruna.

Jména přede mnou rychle ubíhala, když v tom jsem stál na červeném koberci já. S obličejem červenějším než čínská vlajka jsem se za zvuku Nirvány vydal vpřed. Jako všichni přede mnou jsem si plácl rukou se spolužáky a v mžiku jsem zdolal těch pár schodů na podium. Vzápětí mně krášlila bílá šerpa s odznakem a zeleným nápisem maturant. Doutník mi frajersky čouhal z kapsy a já se už valil po schodech dolů, nechal se „vyblejsknout“ a se sklenkou v ruce čekal na mé spolužáky, proslov a přípitek. Celé to uteklo neuvěřitelně rychle. Než jsem se stačil vzpamatovat z toho, že mám šerpu, tak byl konec plesu.

Byl to krásný večer, na který budu dlouho vzpomínat, stejně jako na mé spolužáky, s kterými jsem prožil úžasné 4 roky. Toto slavnostní šerpování by měl zažít každý. Je to neuvěřitelný zážitek a především těžko popsatelný.

Procházka František

HUBERTOVA JÍZDA

Dne 8. 11. 2019 se uskutečnila Hubertská jízda, kterou pořádají tradičně 4. ročníky lesnických škol v Písku. Průvod začal u hlavního vchodu lesnické školy v Lesnické ulici. Průvod vyrazil odbitím osmé hodiny. V čele jely dva povozy s koňmi. V prvním kočáře seděl Hubert a Diana, s nimi ještě ředitel a

zástupce školy. Druhý vůz byl obsazen trubači. Následoval je vůz tažený dvěma silnými žáky, na kterém byl položen majestátný jelen. Poté se do zástupu přidali žáci 4. ročníků v zástupu po dvou.

Průvodu se také účastnili kynologové a sokolníci lesnických škol v Písku. Mohli jsme vidět rozmanitost zúčastněných psů a dravců. Do průvodu se přidávali učitelé, rodiče žáků a veřejnost. Trasa vedla směrem k zemědělské škole, kde by krátká zastávka s troubením a proslovem ředitele. Dále k střední zdravotnické škole, u té zastavení mělo stejný průběh. Dále průvod následoval na starý kamenný most, který je jednou z dominant Písku. Na tomto mostě se taktéž zatroubilo. Pokračování vedlo předradnici města Písku, kde průvod očekávala starostka města, kterou rovněž pozdravila fanfára. Poté uvítala průvod a byla vyzvána k přidání se do průvodu a usedla do prvního vozu. Následoval průvod k děkanskému kostelu, kde se uskutečnilo samotné zakončení Hubertovy jízdy troubenou Hubertskou mší, nejen pro žáky a učitele, ale i pro celou píseckou veřejnost. Byla odsloužena v krásném a přátelském duchu místním knězem Maximiliánem. Tento průvod a Hubertská mše má u lesnických škol v Písku velkou tradici. Pokračuje už dlouhá léta. Můžu si jen přát, ať tato příjemná a krásná tradice vzkvétá i v dalších letech a těší se z příjemného přijetí a ohlasem veřejnosti.

Hruška Vašek

ZTRACENÍ V ŘÍMSKÝCH ULÍČKÁCH

Advent je pro mne období, kdy se snažím skutečně zastavit, zklidnit, setkat se s přáteli. Letos mi byl „nadělen“ advent v Římě – kolébce naší civilizace a mohla jsem v klidu (v podstatě bez turistů) a za krásného počasí kráčet po stopách Michelangela, Caesara, Sokrata, Johna Keatse, Adrey Hepburn a dalších a dalších...

Určitě není třeba vyjmenovávat všechny pamětihodnosti, které jsme na svých toulkách po Římě potkali – to je lehce dostupné v průvodcích, ale kromě toho rozhodně doporučuji dát si kávu „na stojáka“ s Italy za pultem, ochutnat místní víno de la casa a strávit příjemný čas v obchůdku, kde vám jen tak mimochodem připraví spoustu dobrot k ochutnání. Minci do Fontány di Trevi pravou rukou přes levé rameno jsem hodila, takže se určitě do Říma ještě vrátím, abych se ztratila v jeho uličkách...

Paola Machatá

FLORENCIE - KOLÉBKA RENESANCE

Ve Florencii jsem byl v minulosti už dvakrát během mého působení na výtvarné škole, ale nikdy se mi nepodařilo pro dlouhatánské fronty proniknout do jedné z nejslavnějších světových galerií - Galerie Uffici.

Nevyužijte úžasné ceny prodloužených víkendů – letenky přes Kiwi, (Gréta a Klusovi prominou) ubytování přes Booking.com, tři noci v Hiltonu Garden, zpět přes Barcelonu, tam 6 hodin na prohlídku města a večer do Prahy, to všechno, pravda, bez jídla za 4 500.- Kč.

První příjemný zážitek hned na letišti ve Florencii. Sice nevelké, ale úplně nové, parkoviště se ještě dodělávají. Hned vedle konečná rychlotramvaje, která spojuje letiště, hlavní nádraží a centrum města, chráněné UNESCEM. Za půlhodinku, za příjemnou cenu jste tam. Po cestě jsou ještě čtyři velká záchytná parkoviště. O metru v Praze z letiště do Dejvic se mluví už od doby, kdy jsem ještě chodil na filozofii, a to je hodně dávno. Pokud vím, ještě se nekoplo.

Florentské stavební památky jsou hlavně ze tří období. Z antiky, ty jsou hlavně v základech budov, na povrchu vlastně neviditelné, renesančních je nejvíc a jsou nejslavnější. Za zmínku stojí i ohromné státní budovy z 19. století, kdy se Itálie národnostně probouzela a kapitalisticky a koloniálně rozvíjela. Od roku 1865 do 1871 byla Florencie dokonce hlavním městem Itálie.

V tomto městě se kongeniálně spojila antická tradice s vyspělým zemědělským okolím, významnými bankovními domy a zpracováním anglické vlny, koželužstvím a šperkařstvím. Ostatně spoustu šperků a koženého zboží nabízejí obchody i stánky dodnes. Kupodivu žádné ušanky a matrjošky.

Kromě Galerie Uffici, o té třeba někdy přistě,

se mi nejvíce líbila večerní Florencie. „Autobusoví“ turisté naskáčou do autobusů a odjedou domů nebo na ubytování za město a „místní“ mají volné občůdky, kavárničky a pizzerie. Z tohoto času je jedna přiložená fotografie, přšelo, všechno bylo vymydlené, možná to trochu vypadá jako kulisa, ale není. Podařilo se na ní vtěsnat všechny tři nejvýznamnější památky centra. Zleva Baptisterium sv. Jana Křtitele, pak kousek dómu Santa Maria del Fiore a konečně úžasná Giottova zvonice. A ještě tam vykukuje měsíc v úplňku.

Ve dne to taky nebylo špatné. Do druhé galerie, Pallazzo Pitti, jsme se taky nedostali, ale za to jsme prošli nádherným bleším trhem a renesančním kostelem sv. Ducha postaveným samotným Brunelleschim.

Při návratu do centra jsme byli svědkem fotografování nějaké určitě známé houslistky, byla obklopená celým štábem, vizážistky, fotograf, kameraman, manažer. Je na druhé fotografii s Ponte Vecchio v pozadí. Svět je malý, druhý den seděla v letadle do Barcelony dvě sedadla přede mnou sama, jen s houslemi.

Od 7. do 11. listopadu toho tedy bylo k vidění dost a už hledám další zajímavou levnou destinaci.

ALBÁNIE

PERLA BALKÁNU

„Vy jedete do Albánie - tam bych se bál.“

Třetí cesta s CK Alpintour Týniště nad Orlicí a do třetice na jedničku. Autobusem z Vysokého Mýta přes Krnov - Bratislavu - Slovensko - Maďarsko - Srbsko do Makedonie - města Ohrid s množstvím pravoslavných památek – působil zde sv. Klement a sv. Naum, žáci Cyrila a Metoděje (mají zde sochy).

Přejezd do Albánie – Tirana (880 tis. obyvatel). Skanderbegovo náměstí (polovina 15. století, bojoval proti Osmanům úspěšně asi 20-30 let). Náměstí Matky Terezy, dokončují stavbu mešity. Cesta do Vlory, po Drači druhý největší přístav. Prohlídka Beratů „města oken“ – muslimská čtvrť s bílými domky a červenými střechami. Město je obklopeno vysokými horami – Partizanit 2416 m. Gjirokastia - město „šedých střech,“ nad městem je citadela ze 4. století, počátkem 19. století ji nechal zrekonstruovat Ali Paša Tepelenský – na věži hodiny, aby muslimové věděli, kdy se mají modlit. Ali Paša vládl tvrdou rukou, ale toleroval všechna vyznání. V pevnosti zbytky amerického špionážního letounu. Ve městě se narodil Enver Hodža, komunistický vůdce, který se rozešel se SSSR, v zemi vybudováno téměř milion minipevnůstek.

Velmi zajímavá výprava ke krasovému prameni Modré oko. Jeho silný vývěr tvoří řeku Bistricu. (viz fotografie) Hloubka vývěru je neznámá, francouzští potápěči se dostali nejnižší do hloubky 70 m.

Další zajímavostí je nejvýznamnější albánský antický areál – řecký amfiteátr, který je památkou UNESCO. Pro nás byly zajímavé ceny vstupenek – od 100 leků (20 Kč) do 300 leků (60 Kč).

Cestou podél mořského pobřeží výjezd do průsmyku Llogara – krásné porosty starých borovic, mezi krasovými kameny množství žlutých šafránů. Vesnička Dhermi, kde se nachází malebný byzantský kostelík a zde jsem nafotil nádhernou saranči uherskou. V zálivu jsme viděli tunely bývalé ponorkové základny, dnes pochopitelně nefunkční.

Lesy jsou v údolích vysokých hor, země a zeleň je v polovině září vyprahlá, stráně porostlé trnitými keři. Přestože je Albánie nazývána zemí orlů, žádného jsem neviděl, pouze supa mrchožravého a pár orlovců říčních, u moře bylo vodního ptactva minimálně.

Albánie je zajímavá a překrásná země, lidé vstřícní – pohoda. Podle mne jí hrozí, že rozvojem turismu dojde „k přelidnění turisty.“

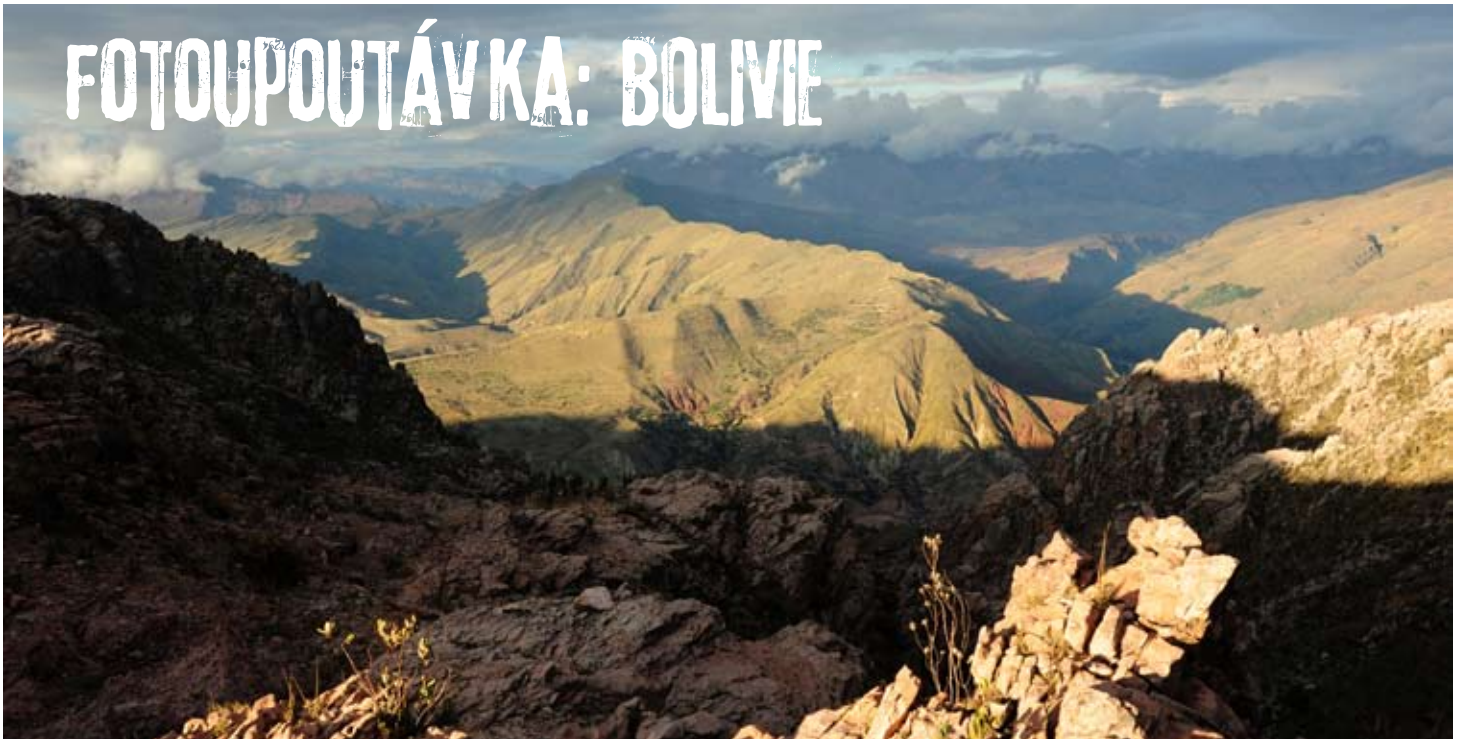
Odjezd po pobřeží Jadranu, kde jsou rozsáhlá solná pole na její těžbu nebo spíše vyluhování. V Černé Hoře jsme viděli z vyhlídky historickou vesničku Sveti Stefan (UNESCO) – dnes hotelový komplex. Prohlídka pevnosti a historického města Kotor, zálivu Boky Kotorské, přejezd trajektem do Chorvatska a tam prohlídka perly Dalmácie – Dubrovniku.

Potom do Mostaru v Bosně a Hercegovině. Kamenný most přes řeku Neretvu a stavby z období osmanského vlivu. Cesta po kvalitní dálnici přes Chorvatsko, Slovinsko a Rakousko zpět do ČR.

Mladí průvodci CK zvládli svoji roli na výbornou, stejně jako řidiči, kteří nás bezpečně provedli všemi záludnostmi cesty, dlouhé přes 4000 km.

Ing. Václav Vlček.

FOTOPUTÁVKA: BOLIVIE

FOTOREPORT VÁNOČNÍ TURNAJ

Slečna učitelka Míša

Tříkrálové koupání lesnické školy

v pondělí 6. ledna 2020
v 15,30 hodin

u lávky Dagmar Šimkové
v Písku

bližší info pro zájemce
v kanceláři školy

SAMOROST

ČASOPIS LESNICKÝCH ŠKOL V PÍSKU

www.lespi.cz

*SAMOROST – občasník VOŠL a SLŠ B. Schwarzenberga Písek, 2. číslo, ročník 40, rok 2019
Redakční rada: Marie Sojková, Daniel Prchal | Autoři © Tomáš Jícha, Marie Sojková, Karel Bílek, Libor Šimůnek,
Jaroslava Drozdová, František Procházka, Pavla Machatá, Vendula Říhová, Václav Vlček foto © autoři článků,
Žuzana Veselá, Rudolf Slaba, fotogalerie www.lespi.cz, fotoarchiv Samorost | grafická úprava: praam studio | Termín
vydání: 18. prosince 2019*